

תורה אור • פרשת תצוה • מאמר 4

ביאור על הנ"ל

הסבר לאמור לעיל

מוקדש לכבוד

מוקדש לכבוד הגאון המקובל רבי לוי יצחק שניאורסאהן זצ"ל

אבי הרבי, רבי לוי יצחק

LikuteiTorah.com

הפרשה החסידית

[/likuteitorah.com/he/torah-ohr/tetzaveh/4](https://likuteitorah.com/he/torah-ohr/tetzaveh/4)

1 ביאור על הנ"ל

ביאור על הנ"ל

2 הנה תלת חללין דגלגלתא (הנזכר בזוהר ואתחנן דף רס"ב א') הן תלת מוחין חב"ד [חכמה בינה ודעת]. ועל

כל חלק מוח גשמי שורה אור השכל השייך למוח ההוא

הנה, "שלושת החללים שבגולגולת" (המוזכרים בזוהר, ואתחנן, דף רס"ב ע"א) הם שלושת המוחין: חכמה, בינה ודעת. על כל חלק פיזי של המוח שורה אור השכל השייך לאותו מוח.

(ועי' מק"מ [מקדש מלך] שם פ"י המוחין הן חב"ד [חכמה בינה ודעת] דז"א ואור המתלבש בהן היינו מחב"ד [מחכמה בינה ודעת] דאימא) כנודע בחכמת הרפואה וכשם שהוא למטה באדם בגשמי [בגשמיים / בגשמיות / בגשמית] כך הוא למעלה בז"א.

(ועיינו במקדש מלך שם: הכוונה היא שהמוחין הם חכמה, בינה ודעת של ז"א, והאור שמתלבש בהם הוא מחכמה, בינה ודעת של אימא), כידוע בחכמת הרפואה. וכשם שהדבר הוא למטה באדם הגשמי, כך הוא למעלה בז"א.

והנה על המוחין וחב"ד [וחכמה בינה ודעת] חופף הגולגלת. ובסוף הגולגלת היא מצחא. והמצח הוא כנגד מוח הדעת

הנה, הגולגולת מכסה את המוחין ואת חכמה, בינה ודעת. ובקצה הגולגולת נמצאת המצחא. המצח מכוון כנגד מוח הדעת,

כי מוח הדעת הוא באמצע שמוח חכמה ומוח בינה הם מלפנים ומוח הדעת באחוריים באמצע ב' המוחין חו"ב [חכמה ובינה].

מפני שמוח הדעת נמצא באמצע: מוח החכמה ומוח הבינה נמצאים מלפנים, ומוח הדעת נמצא מאחור, באמצע בין שני המוחין — חכמה ובינה.

ולכן הוא נגד המצח. והדעת הוא ענין התקשרות בפנימיות שכפי שנגמר בחו"ב [בחכמה ובינה] כן יתקיים. ולכן לעומתו מכוון המצח שהוא בחיצוניות המוחין ג"כ בחינה זו

לכן הוא כנגד המצח. עניינה של הדעת הוא התקשרות בפנימיות: כפי שהדבר הוכרע בחכמה ובינה, כך הוא יתקיים. לכן המצח, שמכוון כנגד הדעת, הוא בחיצוניות המוחין בחינה מקבילה:

דהיינו ההסכמה שהוסכם לקיים מה שרצה ע"פ השכל. והוא רשימו שנשאר אחר הסתלקות המוחין כנ"ל.

כלומר, הסכמה לקיים את מה שהאדם רצה על פי השכל. זהו רשימו שנשאר לאחר הסתלקות המוחין, כנזכר לעיל.

(אך הדעת הוא בחי' פנימיות שבעוד החו"ב [החכמה ובינה] מאירין בתוקפן הוא מקשרם וממשיכם בבחי' פנימיותו כו'. וע' בשער היחודים פ"ז [פרק ז'] מבואר איך הדעת מאיר במצחא. וכ"ה בע"ח [בעץ חיים] ובזהר הרקיע על האד"ר [האדרא רבא] גבי מצחא כו' ע"ש):

(אבל הדעת היא בחינת הפנימיות: כל עוד חכמה ובינה מאירות בעוצמתן, היא קושרת אותן וממשיכה אותן בבחינת הפנימיות שלה וכו'. ועיינו בשער היחודים, פרק ז', שבו מוסבר כיצד הדעת מאירה במצחא. וכך גם בעץ חיים ובזהר הרקיע על האדרא רבא, בעניין המצחא וכו'; עיינו שם.)

3 והנה אהרן הוא מז' רועים שממשיך רעותא דלבא כו'. אך באמת אח"כ חולפת ועוברת שיש מחיצה של ברזל מפסקת רק לפעמים מציץ מן החרכים.

והנה אהרן הוא אחד משבעת הרועים, הממשיך את רעותא דלבא, את כמיהת הלב וכו'. אבל לאמיתו של דבר, לאחר מכן היא חולפת ונעלמת, משום שמחיצת ברזל מפסיקה; רק לפעמים מבצבץ אור "מבין החרכים".

היינו הרהורי תשובה. וא"כ פעמים הוא כך ופעמים כך. והעצה להיות על מצחו תמיד דוקא כו' הוא ע"י משה. תורה צוה לנו משה. בחר לנו אנשים כו'.

כלומר, הרהורי תשובה. ואם כן, לפעמים הדבר כך ולפעמים כך. והעצה לכך שהדבר יהיה "על מצחו תמיד" דווקא וכו' היא באמצעות משה: "תורה ציווה לנו משה"; "בחר לנו אנשים" וכו'.

כי הזלעו"ז [זהה לעומת זה] היא מחיצה של ברזל המפסקת הוא בחי' עמלק אם תגביה כנשר חוצפה וגסות הרוח עקשות ונצחנות כו'

כי הצד שכנגד — "זה לעומת זה" — שהוא מחיצת הברזל המפסיקה, הוא בחינת עמלק: "אם תגביה כנשר" — עזות וגסות הרוח, עקשנות ורצון לנצח בכל ויכוח וכו'.

(כי עמלק הוא יודע רבונו ומכוון למרוד בו שהוא הקליפה שכנגד הדעת ואינו מניח את הדעת להתפשט במדות ע"י חוצפה בלי טעם ודעת וכמ"ש במ"א בביאור שע"פ זכור דעמלק. וע' בהרמ"ז [בהרב משה זכות] ר"פ ויקהל מענין זה) כנודע.

(כי עמלק יודע את ריבונו ומתכוון למרוד בו. הוא הקליפה שכנגד הדעת, ואינו מניח לדעת להתפשט במדות, באמצעות עזות בלי טעם ודעת, וכמו שנתבאר במקום אחר בביאור על "זכור" בענין עמלק. ועיינו ברמ"ז בתחילת פרשת ויקהל בענין זה), כידוע.

והמבטל בחינה זו הוא בחי' משה מ"ה [שם מ"ה] בטול והתורה היא למוד בבחי' בטול כו'. כי האומר אין לי אלא תורה כו'.

והמבטל בחינה זו הוא בחינת משה, מ"ה — ביטול. והתורה היא לימוד מתוך ביטול וכו', כי האומר "אין לי אלא תורה" וכו'.

אלא תורת משה ולא תחללו כי אתה הוא קודם שנברא כו'. הוא ממש בלי שינוי.

אלא תורת משה, ו"לא תחללו", כי "אתה הוא קודם שנברא" וכו' — הוא ממש בלי שינוי.

ולכאורה הרי המחשבה והדבור הם יש כו' אלא הבטול הוא בחכמה תתאה היא תושבע"פ [תורה שבעל פה] מעולם ועד עולם מלכות דיצירה עתיק לעשי' [לעשיה] וחכמה דנוק' [דנוקבא] דעשי' [דעשיה] היא התורה אשר לפנינו או"ה [איסור והיתר] כו':

ולכאורה, הרי המחשבה והדיבור הם יש וכו'. אלא שהביטול הוא בחכמה תתאה, שהיא תורה שבעל פה, "מעולם ועד עולם": מלכות דיצירה היא עתיק לעשיה, וחכמה דנוקבא דעשיה היא התורה שלפנינו — איסור והיתר וכו'.

4 וזהו ענין ועשית ציץ לשון זכר הארה שנמשך מלמעלה. משא"כ צצית לשון נקבה הוא ממטה למעלה בבחי' תפלה (עיי' בטעמי מצות להרח"ו [להרבי חיים ויטאל] פ' תצוה מצות ציץ כו').

וזהו ענין "ועשית ציץ": "ציץ" הוא לשון זכר — הארה הנמשכת מלמעלה. לעומת זאת, "צצית" היא לשון נקבה: היא מלמטה למעלה, בבחינת תפילה (ראו טעמי המצוות לרבי חיים ויטאל, פרשת תצוה, מצוות ציץ וכו').

אבל תורה היא מלמעלה למטה הבטול ולא תחללו. והוא הזלעו"ז [הזה לעומת זה] שכנגד עמלק. ועיי' נמשך להיות גילוי י"ה בו"ה היינו באהוי"ר [באהבה ויראה]. וזהו שמששה הוא העושה הציץ.

אבל התורה היא מלמעלה למטה: הביטול ו"לא תחללו". זהו הצד שכנגד עמלק, "זה לעומת זה". ועל ידי כך נמשכת התגלות של שם י"ה בו"ה, כלומר, באהבה ויראה. וזהו שמששה הוא העושה את הציץ.

(וא"ש [ואתי שפיר] לפמ"ש [לפי מה שכתוב] הרח"ו [הרבי חיים ויטאל] שם שהציץ הוא נמשך ממוחין דאבא שזהו בחי' משה. גם למעלה יותר במצח' [במצחא] דא"א הנה מאיר שם בחי' דעת דא"א וגם זה הוא בחי' משה ששרשו בחינת דעת עליון.

(וזה מתאים למה שכתב רבי חיים ויטאל שם, שהציץ נמשך מהמוחין של אבא, שהיא בחינת משה. ולמעלה יותר, במצח של אריך אנפין, מאירה בחינת הדעת של אריך אנפין; גם זו בחינת משה, ששרשו בבחינת דעת עליון.)

וזהו המבטל לבחי' עמלק שהוא רק כנגד דעת תחתון שם הוא מסתיר ומכסה כו'. ולמעלה יותר הנה שם מ"ה [שם מ"ה] המאיר במצחא דא"ק [דאדם קדמון] זהו ג"כ בחי' משה וז"ש [וזהו שכתוב] ונחנו מה וכמ"ש במ"א ע"פ משה ידבר כו'.

וזהו המבטל את בחינת עמלק, שהיא רק כנגד דעת תחתון; שם הוא מסתיר ומכסה וכו'. ולמעלה יותר, שם מ"ה המאיר במצח של אדם קדמון הוא גם כן בחינת משה. וזהו שנאמר "ונחנו מה", וכמו שנתבאר במקום אחר על הפסוק "משה ידבר" וכו'.

ולכן נאמר לו דוקא ועשית ציץ שהיא הארה המאיר בבחי' מצחא הנ"ל בבחי' דעת עליון שלמעלה מהשגה. וכן שם מ"ה [שם מ"ה] הבטול במציאות.

לכן דווקא אליו נאמר "ועשית ציץ": הציץ הוא הארה המאירה בבחינת המצח האמורה, בבחינת דעת עליון שלמעלה מהשגה. וכן שם מ"ה מבטא ביטול במציאות.

שזהו דוקא המבטל בחי' עמלק כו' ועמ"ש במ"א בביאור ע"פ יביאו לבוש מלכות מענין המן שהוא בחי' יש. ושהמנגד לבחי' זו הוא בטול רצון עיניו למטה ונחנו מה (כו').

וזהו דווקא המבטל את בחינת עמלק וכו'. וראו מה שנכתב במקום אחר בביאור על הפסוק "יביאו לבוש מלכות", בעניין המן, שהוא בחינת יש; ומה שמתנגד לבחינה זו הוא ביטול הרצון, עיניו למטה, ו"ונחנו מה" וכו'.

וזהב טהור היינו ג"כ בחי' רשפי אש משא"כ כסף אהבה כמים כו'. ופתחת עליו פתוחי חותם.

ו"זהב טהור" הוא גם כן בחינת "רשפי אש", לעומת כסף, שהוא אהבה כמים וכו'. "ופתחת עליו פתוחי חותם".

הנה פתוחי חותם הם אותיות דבינה יסוד דאימא שבה נצטיירו אותיות. כי הרי החכמה היא בחי' ברק ואין בה שום תמונה.

"פתוחי חותם" הם אותיות הבינה, יסוד של אמא, שבהן האותיות קיבלו צורה. שהרי חכמה היא בחינת ברק, ואין בה שום צורה.

רק בינה היא יש ושייך בה בחי' אותיות. כי אורייתא מחכמה נפקת ונתלבשה בבינה שהם תרין רעין כו'.

רק בינה היא בבחינת יש, ושייכת בה בחינת אותיות. שכן התורה יוצאת מחכמה ומתלבשת בבינה, שהן י"שני רעים" וכו'.

וזהו ענין סופר וספור (עמ"ש ע"פ זה שמי. ולקמן ע"פ אמר עם הספר) ואותיות אלו הם כדמות חותם החקוק בשעוה שנחקק שם אברהם עד"מ ואינו מערך ומהות אברהם עצמו.

וזהו ענין "סופר" ו"סיפור" (ראו מה שכתוב על הפסוק "זה שמי", ובהמשך על "אמר עם הספר"). האותיות הללו הן כדוגמת חותם שנחקק בשעווה, שבו נחקק, למשל, השם אברהם, אך אין הוא בערכו ובמהותו של אברהם עצמו.

וכך הרי להיות חכמה הנה כולם בחכמה עשית. שהחכמה בחי' עשי' [עשיה] נחשבת לגבי הקב"ה.

וכך גם לגבי החכמה: "כולם בחכמה עשית", שכן החכמה נחשבת לבחינת עשייה ביחס להקדוש ברוך הוא.

וכנודע מענין עסק התורה לשמה לשם התורה עצמה להיות תורה התלבשות א"ס בחכמה לכן נק' חותם כחותם האותיות שהם על השעוה כו'.

וכידוע בענין לימוד התורה לשמה, לשם התורה עצמה: שהתורה תהיה התלבשות של אין סוף בחכמה. לכן היא נקראת חותם, כמו חותם האותיות שעל השעווה וכו'.

5 קדש להוי"ה. וארז"ל [ואמרו רבותינו זכרונם לברכה] קדש למ"ד למטה הוי"ה מלמעלה. דהנה ע"י תורה נעשה

או"פ [אור פנימי] ותורתך בתוך מעי. וזהו פתוחי חותם הני"ל.

"קדוש להוי"ה. וחכמינו ז"ל אמרו: "קדש למ"ד למטה, הוי"ה מלמעלה". שהרי באמצעות התורה נעשה אור פנימי: "ותורתך בתוך מעי". וזהו "פתוחי חותם" שהוזכר לעיל.

וע"י המצות נמשך מקיפין. וזהו ענין קדש למ"ד כמאמר אשר קדשנו במצותיו. קדוש מובדל שהוא בחי' מקיף.

ובאמצעות המצוות נמשכים אורות מקיפים. וזהו ענין "קדש למ"ד", כמו שנאמר: "אשר קדשנו במצוותיו". "קדוש" פירושו מובדל, וזו בחינת המקיף.

והלמ"ד הם ג' אורות מקיפין דכח"ב [דכתר חכמה בינה] (וכנודע מענין צלם אלקים. הצי' הוא ט"ס [טי' ספירות] דאו"פ [דאור פנימי]. והלמ"ד הוא בחינת מקיף כו' עמ"ש ע"פ כי תצא) ואעפ"כ [ואף על פי כן] כ"ז [כל זה] הוא למטה שזהו מה שבאתערותא דלתתא ממטה למעלה נעשה אתעדל"ע [אתערותא דלעילא].

והלמ"ד היא שלושת האורות המקיפים של כתר, חכמה ובינה (כידוע מענין "צלם אלקים": הצדי היא תשע הספירות של האור הפנימי, והלמ"ד היא בחינת המקיף וכו'; ראו מה שנכתב על הפסוק "כי תצא"). ואף על פי כן, כל זה הוא למטה, שכן באמצעות אתערותא דלתתא, מלמטה למעלה, נעשית אתערותא דלעילא.

והוי"ה מלמעלה הוא בחי' שאין אתעדל"ת [אתערותא דלתתא] מגעת שם. כי יש הוי"ה הוי"ה ופסיק טעמא ביניהם כי הוי"ה באצילות יו"ד וקש"י [וקצו של יו"ד] רומז לכתר וחכמה.

ו"הוי' מלמעלה" היא הבחינה שאליה אתערותא דלתתא אינה מגיעה. שהרי נאמר "הוי' הוי'", ויש פסיק טעמא ביניהם. שכן בשם הוי' שבאצילות, הוי"ד וקצו של יו"ד מרמזים לכתר ולחכמה.

אך יש שם הוי"ה הוא למעלה מהאצילות שהוא מקור להיות שם הוי"ה שבאצי". כי התהוות אצי' כשעלה ברצונו כו'.

אך יש שם הוי' שלמעלה מאצילות, והוא המקור לכך שיהיה שם הוי' שבאצילות. שהרי התהוות אצילות הייתה כאשר עלה ברצונו וכו'.

וזהו כתר דאצי' קוצו של יו"ד. אך להיות רצון לרצון זה הוא מבחי' רעוא דכל רעוין והוא בחי' עתיק. וזהו ויקרא הוי"ה הוי"ה.

וזהו כתר דאצילות, קוצו של יו"ד. אך עצם האפשרות שיהיה רצון לרצון זה נובעת מבחינת רעוא דכל רעוין, והיא בחינת עתיק. וזהו ויקרא הוי' הוי"ה.

פי' ויקרא שם הוי"ה דאצילות את בחי' הוי"ה שלפני האצי' (עיין לקמן סוף הדבור פי' בע"א [באופן אחר] דהוי' הא' תקוני הראש כו' והכל למעלה ולפני י"ג מדה"ר [מדות הרחמים] ושני הפי' אמת)

כלומר, שם הוי' דאצילות קרא לבחינת הוי' שלפני האצילות (ראו להלן, בסוף המאמר, הסבר בדרך אחרת: שהוי' הראשון הוא תיקוני הראש כו', והכול למעלה ולפני י"ג מידות הרחמים; ושני הפירושים אמת).

ובחי' זו היא אשר אין אתעדל"ת [אתערותא דלתתא] מגעת שם. ולכן בחינת קדש למ"ד נקי' למטה לגבי בחי' שם הוי"ה זה.

בחינה זו היא זו שאליה אתערותא דלתתא אינה מגיעה. לכן בחינת "קודש למ"ד" נקראת "למטה" ביחס לבחינת שם הוי' זה.

ולכן נאמר גבי ציץ לרצון לפני הוי"ה כלומר לפני שם הוי"ה דאצי". או לפני לשון פנימיות שהוא פנימיות שם הוי"ה כו'.

ולכן נאמר על הציץ: "לרצון לפני הוי"ה", כלומר, לפני שם הוי"ה דאצילות. לחלופין, "לפני" הוא לשון של פנימיות: הכוונה היא לפנימיות שם הוי"ה וכו'.

6 וכמ"ש גבי יוה"כ [יום הכפורים] לפני הוי"ה תטהרו. ולכן שם הוא תמיד לרצון. וכן באדם בעבודת ה' כפי שנאמר על יום הכיפורים: "לפני הוי"ה תטהרו". ולכן שם הדבר הוא תמיד לרצון. וכך גם אצל האדם, בעבודת ה', הנה בבחי' מצחא שהוא חיצוניות הרצון בלי טעם רק מרשימו שנשאר אחר התפלה מהתכוונות בינה ודעת שהיה לו בשעת התפלה.

בבחינת המצח, שהיא החיצוניות של הרצון, בלי טעם, אלא מכוח הרשימו שנותר לאחר התפילה מן ההתכוונות בבחינה ובדעת שהייתה לו בשעת התפילה.

7 וזהו תמיד דוקא ר"ל [רוצה לומר] בכל היום כולו אף שאינו מתכוון ואף כשעוסק בצורכי העולם יהיה וזהו פירוש "תמיד" דווקא: כלומר, במשך כל היום, גם כשהוא אינו מתכוון וגם כשהוא עוסק בצורכי העולם, רצונו צריך להיות

ע"ד תורתו קבע ומלאכתו עראי דהיינו שיהיה עיקר המכוון כדי שיהיה פנאי לעסוק בתורה ולהתפלל בבחינת "תורתו קבע ומלאכתו עראי": כלומר, כוונתו העיקרית תהיה שיהיה לו פנאי לעסוק בתורה ולהתפלל,

ועל כוונה זו הולך בכל עניניו בבחי' זו שיהי' [שיהיה] תמיד לרצון כו' והיינו ע"י משה שהוא העושה הציץ להיות תמיד לרצון על בחינת מצחא.

ובכוונה זו הוא עוסק בכל עניניו, בבחינה זו, כדי שיהיה "תמיד לרצון" וכו'. והיינו על ידי משה, שהוא העושה את הציץ, כדי שיהיה "תמיד לרצון" על בחינת המצח.

כי משה הוא מבחינת הדעת והוא ממשיך מבחינת רעוא דכל רעוין בבחינת מצחא המכוון כנגד מוח הדעת

כי משה הוא מבחינת דעת, והוא ממשיך מבחינת רעוא דכל רעוין אל בחינת המצח, המכוונת כנגד מוח הדעת,

(כי הדעת עולה כו' שבו גילוי בחי' עתיקא וע' במ"ש ע"פ החלצו מאתכם) ובכל נפש יש מבחי' זו דמשה שהוא א' המיוחד משבעה רועים.

(כי הדעת עולה וכו', ובה יש גילוי של בחינת עתיקא; ועיינו במה שכתוב על הפסוק "היחלצו מאתכם"). ובכל נפש יש מבחינת משה זו, שהוא האחד המיוחד משבעת הרועים.

אך והיה על מצח אהרן כי אהרן הוא אהבה רבה ובבחי' מצח שבו שהוא ההסכמה הנמשך מאהבה שם צ"ל הציץ שיהיה תמיד לרצון בלי שינויים.

אך "והיה על מצח אהרן", כי אהרן הוא אהבה רבה, ובבחינת המצח שבו — שהיא ההסכמה הנמשכת מן האהבה — שם צריך להיות הציץ, כדי שיהיה "תמיד לרצון", בלי שינויים.

משא"כ במשה עצמו א"צ [אין צריך / אינו צריך] לזה כי משה מלגאו שהוא הדעת עצמו שהוא בחי' פנימיות על כן לא שייך לומר ע"ז בחי' הסכם וחיצוניות ורצון כ"א בחי' דעת וחפץ.

מה שאין כן במשה עצמו, אין צורך בכך, כי משה הוא מלגאו — הוא הדעת עצמה, שהיא בחינת פנימיות. לכן אין שייך לומר עליו שזו בחינת הסכמה, חיצוניות ורצון, אלא בחינת דעת וחפץ.

8 וכוונדע שחפץ הוא למעלה מהרצון רק שמשה הוא העושה הציץ על מצח אהרן. והוא הלעומת זה נגד בחי' עמלק שגם שם יש מצח.

כידוע, חפץ נעלה מן הרצון. אלא שמשה הוא שעושה את הציץ על מצחו של אהרן. וזהו המקביל לו, כנגד בחינת עמלק, שגם שם יש מצח:

מצח אשה זונה גסות עקשות בבחי' יש דוקא שאע"פ [שאף על פי] שיודע את רבונו מ"מ כו' והציץ שמבחי' משה מבטל זה כנ"ל:

"מצח אשה זונה" — גסות ועקשנות, דווקא בבחינת יש: אף שהוא יודע את רבונו, בכל זאת וכו'. והציץ, שמבחינתו של משה, מבטל זאת, כנוכח לעיל.

9 ונשא אהרן את עון הקדשים. בחי' נושא עון. (וכנ"ל דשם הוי"ה שבציץ הוא למעלה מבחי' קדש למ"ד וע"כ ונשא אהרן כו')

"וַנִּשָּׂא אֶהְרֹן אֶת עֲוֹן הַקִּדָּשִׁים": בחינת "נושא עון". (וכנוכח לעיל, שם הוי"ה שבציץ הוא למעלה מבחינת קודש למ"ד, ולכן "ונשא אהרן" וכו').

שהם מ"יג מכילין דרחמי דהיינו הארת הוי"ה הב' להיות אל רחום וחנון כוי י"ג מדה"ר [מדות הרחמים] י"ג ת"ד [תיקוני דיקנא].

שהן משלוש עשרה מידות הרחמים, כלומר, הארת שם הוי"ה השני, כדי שיהיה "אל רחום וחנון" וכו': שלוש עשרה מידות הרחמים, שלושה עשר תיקוני דיקנא.

והוי"ה הב' הם פאות הראש והוי"ה הא' הם תקוני הראש (כמו ציץ על מצחא הוא מבחי' תקון הראש רעדכ"ר [רעוא דכל רעוין]) כוי כנודע.

ושם הוי"ה השני הוא פאות הראש, ושם הוי"ה הראשון הוא תיקוני הראש (כשם שהציץ שעל המצח הוא מבחינת תיקון הראש, רעותא דכל רעותין), וכו', כידוע.

והיינו להיות הוי"ה ולחיות אצ"י ע"ס [עשר ספירות] מ"יג מכילין אבא יונק ממזל כוי וכ"ז [וכל זה] נמשך ע"י הציץ שממשיך מבחי' רעדכ"ר [רעוא דכל רעוין] כתר שבכתר סתימא דכל סתימין:

וזהו כדי שיהיו "הוי"ה השני", וכדי שתהיה אצילות, עשר הספירות, משלוש עשרה מידות הרחמים: "אבא יונק מהמזל" וכו'. וכל זה נמשך באמצעות הציץ, שממשיך מבחינת רעותא דכל רעותין, כתר שבכתר, סתימא דכל סתימין.

על המהדורה

המהדורה הזאת כוללת לשון המאמר והתרגום לעברית של ימינו.

The Hebrew text of Torah Ohr: © Kehot Publication Society, via Sefaria, CC BY-NC 4.0; formatting adapted.

התרגום שלנו לעברית של ימינו, מתוך התרגום האנגלי שלנו מלשון הקודש, בלי הערות קה"ת: CC BY 4.0.

המהדורה כולה: CC BY-NC 4.0. מותר להעתיק, להדפיס ולהפיץ בחינם, בציון Kehot Publication Society ו־likuteitorah.com; אסור למכור.
/https://creativecommons.org/licenses/by-nc/4.0

התרגום לעברית נעשה מהמהדורה האנגלית של likuteitorah.com בעזרת בינה מלאכותית (openai/gpt-6-luna-pro:batch), כשלשון המאמר לצדו לבדיקה. עדיין לא עבר עריכה אנושית. כל דבר חשוב יש לבדוק מול לשון המאמר.

הרבי ביקש ללמוד את מאמרי פרשת השבוע, «הפרשה החסידית», באותו שבוע, מחולקים לשבעת ימיו (· 5725 Sichah of Shabbos Parshas Vayakhel). למה ללמוד, וברכות הרבי: /likuteitorah.com/about/the-chassidishe-parsha (Toras Menachem vol. 42, pp. 306-309).

מיזם חינוכי ולא מסחרי. אין כאן מכירה. אין שיוך לקה"ת, ל־Sefaria או לספריית ליובאוויטש. © likuteitorah.com

מתוך /likuteitorah.com/he/torah-ohr/tetzaveh/4

מוקדש לכבוד

מוקדש לכבוד הגאון המקובל רבי לוי יצחק שניאורסאהן זצ"ל

אבי הרבי, רבי לוי יצחק